

OAMENII NECESARI LUI DUMNEZEU

(Needed Men of God)

Zac Poonen

Traducerea în limba română:
Maria Magdalena

Drept de autor – Zac Poonen (1971)

Această carte este sub incidența dreptului de autor pentru a preveni abuzurile.

*Este interzisă retipărirea sau traducerea acestei cărți fără
permisiunea scrisă a autorului.*

*Sunt permise totuși descărcarea și tipărirea acestui material
în condițiile în care se va utiliza pentru distribuția
GRATUITĂ, în condițiile în care NU se vor face
MODIFICĂRI, în condițiile în care vor fi menționate
NUMELE ȘI ADRESA AUTORULUI
și în condițiile în care această notă de drept de autor
este inclusă în fiecare listare.*

*Pentru mai multe informații, vă rugăm să contactați:
Christian Fellowship Church
40, DaCosta Square , Wheeler Road Extension,
Bangalore-560084, India.*

CUPRINS

* Prefață

1. Oameni de calibru spiritual
2. Un om sfânt al lui Dumnezeu
3. Un slujitor
4. Un om uns

PREFATĂ

Această carte conține esența unei serii de mesaje transmise la Adunarea Evanghelică, prilejuită de cea de-a 20-a Conferință Aniversară, din India, în Ianuarie 1971.

Eu nu vorbesc aici ca unul care a ajuns acolo, ci ca unul aflat în căutarea harului Domnului pentru a obține calificativul, fiind dureros de conștient de faptul că încă mai am un drum lung de parcurs.

Convingerea mea a fost dintotdeauna că, Cuvântul Domnului trebuie comunicat cu încredere, chiar dacă, între timp, însuși mesagerul lui este încercat de acel Cuvânt. De aceea consider aceste mesaje în primul rând drept Cuvântul lui Dumnezeu pentru inima mea. Ele mă condamnă pe mine nu doar într-un punct, ci în mai multe.

A fost plăcută înaintea Domnului slăvirea acestui Cuvânt la Conferință deoarece numeroși oameni din întreaga lume s-au rugat. Acum este trimis mai departe cu rugăciunea de a se dovedi o binecuvântare pentru mulți alții.

Mesajele sunt reproduse în forma lor vorbită.

Zac Poonen

„Nevoia bisericii de astăzi nu constă într-o tehnologizare mai extinsă sau mai performantă, nici în organizații noi sau metode mai noi și mai multe, ci în oamenii pe care să-i poată folosi Duhul Sfânt... Duhul Sfânt nu curge prin metode, ci prin oameni. El nu vine într-o mașinărie, ci într-un om. El nu unge planuri, ci oameni... Capacitățile naturale și avantajele educaționale nu contează ca factori în această chestiune; ci puterea pentru credință, capacitatea de rugăciune, puterea de sfințire desăvârșită, capacitatea de auomicime, o pierdere absolută a sinelui propriu în gloria lui Dumnezeu, și un dor și o căutare, întotdeauna prezente și nepotolite, după toată plinătatea lui Dumnezeu – oameni care pot pune pe jar biserica pentru Dumnezeu; nu într-un mod zgomotos spectacular, ci cu o căldură intensă și liniștită care topește și schimbă fiecare lucru pentru Dumnezeu. Dumnezeu poate lucra minuni dacă găsește oameni potriviți.”

- E. M. Bounds

CAPITOLUL 1

OAMENI DE CALIBRU SPIRITUAL

De-alungul secolelor, bărbații și femeile pe care Dumnezeu i-a putut folosi ca să învingă forțele întunericului, ca să lase un impact permanent asupra păgânătății pentru Numele Lui și ca să instituie o mărturie pentru slava Lui, au fost întotdeauna puțini la număr. Bindecuvântările lui Dumnezeu sunt primite de mulți, însă rămășița care lucrează împreună cu Dumnezeu a fost întotdeauna un grup mic. Din armata de 32.000 de bărbați a lui Ghedeon, Dumnezeu a putut folosi doar 300. De-alungul istoriei bisericii, proporția a fost aproximativ aceeași. Câțiva sunt dispuși să plătească prețul de a fi parte a acelei rămășițe.

Eu cred că astăzi ochii Domnului aleargă înapoi și încolo peste tot pământul căutând astfel de oameni – oameni de calibrul spiritual – pe care El îi poate folosi să-I slăvească Numele Lui mare acolo unde este blamat în prezent.

Într-o asemenea zi, în Israelul de acum 2500 de ani, când Numele lui Iehova era dezonorat, Dumnezeu a trimis un mesaj poporului Său, spunând: „Și popoarele vor cunoaște că Eu sunt Domnul...când voi fi sfințit în voi sub ochii lor” (Ezechiel 36:23).

O promisiune implicită era în acest mesaj, însă o promisiune dependentă de o condiție. Popoarele vor cunoaște că Iehova era adevăratul Dumnezeu, dar numai atunci când El va fi fost sfințit în viețile oamenilor Săi.

Dumnezeu caută astăzi bărbați și femei care să-I permită Lui să fie așa de sfințit în ei încât oamenii din jur să înceapă să recunoască aceasta, lăsând asupra lor un impact pentru Numele lui Dumnezeu. Găsim acest fapt exemplificat în viața unui om al lui Dumnezeu care a trăit în secolul 9 Î.Hr. Pe măsură ce ne uităm la viața lui, vom găsi cel puțin trei lucruri care ar trebui să-l caracterizeze pe slujitorul lui Dumnezeu din secolul 20.

Elisei era un om asemenea nouă, caracterizat de aceleași emoții, dar care a influențat generația lui pentru Dumnezeu. În înregistrarea vieții lui adusă nouă în Scriptură, sunt trei locuri unde citim despre impresiile pe care el le făcea asupra celorlalți. Haideți să ne uităm la ele una câte una.

CAPITOLUL 2

UN OM SFÂNT AL LUI DUMNEZEU

„Într-o zi, Elisei trecea prin Sunem. Acolo era o femeie bogată. Ea a stăruit de el să primească să mănânce pâine la ea. Și ori de câte ori trecea pe acolo, el se ducea să mănânce pâine. Ea a zis soțului ei: „Iată, știu că omul acesta care trece totdeauna pe la noi *este un om sfânt a lui Dumnezeu*” (2 Împărați 4:8, 9).

Femeia care a făcut această observație era „o femeie bogată și influentă” (Biblia Amplificată). Nu era o persoană naivă, ușor de impresionat prin aparențe. Elisei vizitase frecvent casa ei și ea îl privise zi după zi, așa cum ne privesc pe noi păgânii. În final, a ajuns la concluzia sigură că Elisei era un om sfânt al lui Dumnezeu.

Frați și surori, când alții ne privesc, dacă nu pot să ajungă la aceeași concluzie, atunci orice am spune sau face nu va fi de nici un folos. Nu mă refer la impresia pe care o facem asupra oamenilor care știu foarte puțin despre noi, ci despre impresia asupra celor care ne întâlnesc în mod frecvent, aceia cu care locuim, aceia care ne cunosc complet.

Care este impresia pe care o lăsăm asupra altora? Ne consideră ei doar inteligenți, spirituali și elocvenți sau poate având personalități dinamice? Aceste calități sunt esențiale și excelente pentru oamenii de vânzări, dar noi *nu* suntem chemați să fim oameni de vânzări. Noi suntem chemați să fim, în primul rând, bărbați și femei sfinte ai lui Dumnezeu.

În bisericile și organizațiile noastre creștine, avem mulți predicatori și soliști, teologi și administratori. Mulțumim lui Dumnezeu pentru fiecare dintre ei. Dar avem noi oare oameni sfinți ai lui Dumnezeu? Aceasta este întrebarea importantă.

Numai când avem bărbați și femei sfinte vom avea o trezire adevărată.

Cred că este adevărat să spunem că, de obicei, sfârșim devenind tipul de oameni care ne-am dorit realmente să fim, în inimile noastre.

Dacă ne-am dorit fierbinte să fim bărbați și femei sfinți ai lui Dumnezeu – și aminiți-vă, Dumnezeu vede cel mai adânc dor din inimile noastre și răspunde acelu dor – cu siguranță vom fi așa.

Prin urmare, dacă astăzi nu suntem sfinți, probabil motivul este că ambițiile noastre adevărate au fost altele. Poate că suntem mulțumiți să fim doar inteligenți și dinamici, având perspicacitate administrativă. Este ușor să spunem că ne dorim sfințirea mai mult decât orice altceva, pentru că este drept a spune așa. Dar asemeni poporului lui Dumnezeu din zilele lui Isaia și Ezechiel, dorințele cele mai profunde ale inimilor noastre și cuvintele de pe buzele noastre pot fi ca doi poli opuși (Isaia 29:13; Ezechiel 33:31).

Putem predica o binecuvântare sau putem predica *două*. Dar nici o teorie a sfințirii și nici o mărturie a experiențelor trecute nu pot vreodată să substituie o viață cu adevărat sfântă – o viață a cărei sfințire nu este o iluzie, care posedă „dreptatea și sfințenia adevărului” (Efeseni 4:24).

Știm că în India, unii dintre prietenii noștri necreștini au un standard moral foarte înalt. Dacă văd în noi un standard de sfințire mai jos decât îi învață religia lor pe ei, cum ar putea fi atrași vreodată la Domnul Isus Hristos? Cât de trist dar adevărat este că unii necreștini devotați manifestă adeseori un grad mai mare de integritate și corectitudine decât o fac mulți creștini. Ar trebui să ne rușinăm de acest fapt și să cădem cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu și să implorăm mila Sa.

Avem nevoie de bărbați și femei cu adevărat sfinți în bisericile noastre, și mai ales printre liderii noștri creștini. Fără ei, toate eforturile de a duce țara noastră la Hristos vor fi în zadar.

Noi creștinii pretindem să fim locuiți de Duhul lui Dumnezeu. Dar să nu uităm că El Care locuiește în noi este numit Duhul *Sfânt*, și că funcția Lui principală este nu să ne dea daruri, ci să ne facă sfinți.

Când Isaia a avut o viziune a lui Dumnezeu, a auzit serafimii din jurul tronului strigând nu „Atotputernic, Atotputernic, Atotputernic”, nici „Milostiv, Milostiv, Milostiv”, ci „Sfânt, Sfânt, Sfânt”. Oricine ar vedea o asemenea priveliște va realiza că nu este un lucru ușor să fii slujitorul unui asemenea Dumnezeu. Sfințirea este o necesitate obligatorie în viața unuia care este chemat să-L reprezinte pe Cerescul și Atotputernicul al Cărui Nume este Sfânt.

Faptul că Dumnezeu nostru este un Dumnezeu infinit de sfânt ar trebui să fie cea mai importantă încurajare pentru sfințire în viețile noastre. „Fiți sfinți, cum Eu sunt sfânt”, spune Domnul. Dacă tânjim după sfințire doar pentru că dorim ca Dumnezeu să ne folosească, motivul nostru este egoist.

Trebuie să ne dorim să fim sfinți pentru că Dumnezeul nostru este Sfânt, complet indiferent dacă El ne folosește sau nu.

Pe unde se ducea Elisei, aceasta era impresia pe care o lăsa asupra celor cu care venea în contact – că el era un om sfânt al lui Dumnezeu. Poate că oamenii uitau mesajul lui și poate chiar punctele cheie ale predicii lui, dar nu puteau uita impactul vieții lui. Ce provocare ar trebui să fie aceasta pentru noi! Cum ar trebui să tânjim, mai mult decât după elocvență în predici, expunere minunată a Scripturii și abilitate în treburile administrative, dincolo de toate să fim oameni sfinți ai lui Dumnezeu. Oamenii nu pot șterge cu ușurință din memorie impresia făcută asupra lor de astfel de persoane.

De-a lungul pelerinărilor mele prin țara noastră, am întâlnit mulți lideri creștini și misionari cu abilități și daruri minunate. Am întâlnit exhibiționiști și extrovertiți. Dar am întâlnit foarte puțini la care m-am putut uita ca la oameni sfinți ai lui Dumnezeu. Sper că greșesc în evaluarea mea, dar am o teamă că așa avea dreptate.

Faptul că Dumnezeu folosește un om în slujirea Lui nu atestă că acel om este sfânt sau că viața lui este plăcută lui Dumnezeu. Dumnezeu a folosit odată un măgar pentru a-și transmite mesajul Său, a folosit și stăpânul măgarului, pe Balaam pentru a proroci, chiar dacă omul însuși era corupt. Dacă Dumnezeu folosește un om pentru a păstori Cuvântul Lui, aceasta se întâmplă adeseori datorită îndurării Lui și pentru că El iubește oamenii cărora omul le aduce Cuvântul, și nu neapărat pentru că El este fericit cu viața acelui om.

Nu, nu trebuie să fim oameni sfinți ca să păstori Cuvântul în mod impresionant. Dar trebuie să fim oameni sfinți dacă vrem să facem parte din rămășița care duce luptele lui Dumnezeu în spatele scenei și care cooperează cu El în construirea a ceea ce nu poate fi zdruncinat sau ars pentru veșnicie.

M-am întrebat de ce avem așa de puțini bărbați și femei sfinți în bisericile noastre și am ajuns la cel puțin trei motive. Pot fi mai multe.

Viclenia

Primul motiv de care sunt sigur este preponderența vicleniei. Primul pas către sfințirea practică este întotdeauna eliberarea de toată șiretenia și ipocrizia.

Nimeni nu poate fi un om sfânt al lui Dumnezeu dacă nu tinde cu toată inima să îndepărteze viclenia din viața sa în mod complet.

Rămășița ilustrată în Apocalipsa 14:1-5, este descrisă ca neavând nici o vină. Foarte adesea, e mai multă vină în noi decât credem. Nu este nici unul printre noi care să nu aibă nevoie să se mărturisească, dacă suntem sinceri, că adesea căutăm să oferim celorlalți o impresie mai bună despre noi decât este cu adevărat cazul. Trebuie să scăpăm de acest obicei. Avem nevoie să luptăm împotriva lui constant și să-l dăm morții, dacă vrem să fim cu adevărat sfinți. Trebuie să tânjim să fim transparentți și să fim cunoscuți așa cum suntem de fapt. Știu că aceasta nu este ceva ușor. Este o luptă lungă cât viața să fii întotdeauna liber de orice șiretenie. Dar acesta este primul pas, și nu va exista niciodată nici o trezire niciunde fără aceasta. Ne înșelăm singuri să credem că Dumnezeu va răspunde rugăciunilor noastre de trezire dacă noi nu facem un efort hotărât de a ne debarasa de înșelăciunea din viețile noastre.

Viclenia este aceea care împiedică și părtășia creștină reală. Prea adesea, animozitățile ascunse și un spirit de neiertare sunt adăpostite în inimile liderilor și misionarilor creștini. În spatele unei fațade exterioare plăcute de spiritualitate sunt aceste rele dezgustătoare ale gropii fără fund. Acestea trebuie expuse și înlăturate dacă vrem să fim oameni sfinți ai lui Dumnezeu.

Viclenia și ipocrizia au fost păcatele pe care Isus le-a condamnat mai mult decât pe oricare altele. „Feriți-vă”, le-a spus El ucenicilor, „de aluatul fariseilor” care este ipocrizia. Când a apărut acest păcat în biserica primară, Dumnezeu l-a tratat drastic. Imediat el a ucis cuplul implicat, altfel aluatul întreg ar fi fost dospit de acest aluat mic (Faptele Apostolilor 5).

Am citit și meditat adesea la mărturia lui Isus despre Natanael: „*Iată cu adevărat un om în care nu este viclenie*”. Mă întreb dacă este vreo recomandare mai mare decât aceasta pe care să ne-o putem dori.

Avem nevoie să ne întrebăm pe noi înșine dacă Dumnezeu poate spune același lucru despre noi. Deși, prea adesea El nu poate spune așa – pentru că El vede în noi păcatele pe care le-am ascuns cu grijă de apropiații noștri.

Cu adevărat binecuvântat este omul în care nu e viclenie.

Lipsa disciplinei

A doua cauză a lipsei de sfințenie în zilele noastre este faptul că noi nu ne disciplinăm cu severitate. Noul Testament pune un accent foarte mare pe disciplinarea mădularelor trupesti – în special a urechii, a ochiului și a limbii. În Romani 8:13, Pavel spune că nu ne putem bucura de viața spirituală dacă nu crucificăm faptele cărnii prin puterea Duhului. În 1 Corinteni 9:27, ne povestește cât de sever își disciplina el propriul trup. Nu contează ce experiență a sfințirii am putea avea, noi încă avem nevoie să ne disciplinăm mădularele trupului, așa cum făcea Pavel, până la sfârșitul vieții noastre, dacă vrem să fim sfinți.

Trebuie să ne disciplinăm în legătură cu tipul conversației față de care ne lăsăm *urechile* să o asculte. Nu ne permitem să pierdem timp ascultând la bârfă și calomnii și apoi să ne așteptăm să fim acordați să auzim Vocea lui Dumnezeu.

Ochii noștri au nevoie să fie disciplinați în ceea ce li se permite să privească și să citească – în special în aceste zile. Mai mulți misionari și slujitori ai Domnului au căzut în imoralitate deoarece nu și-au controlat în mod constant ochii. Cât de mulți alții cad continuu în viața interioară, datorită indisciplinei din acest sector. „Abate-mi ochii de la vederea lucrurilor deșarte”, trebuie să fie rugăciunea noastră constantă (Psalmul 119:37).

Limba noastră are nevoie să fie sub controlul Duhului Sfânt. Probabil că nu este nici un mijloc mai răspânditor de moarte spirituală în biserica creștină cum este limba omenească. Când Isaia a văzut Sfințenia lui Dumnezeu, a fost condamnat în principal de modul în care își folosisese limba. Aparent, nu realizase aceasta până când nu s-a văzut în lumina lui Dumnezeu.

Lui Ieremia Domnul i-a spus că va putea fi gura lui Dumnezeu numai dacă are grijă de modul cum își folosește limba – dacă separă ce este lipsit de valoare de ceea ce este prețios în conversațiile sale (Ieremia 15:19).

Acești profeți nu și-au putut permite să fie nepăsători față de modul cum își foloseau limbile, pentru că altfel ar fi pierdut privilegiul de a fi purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu. Nu s-au putut complăce în conversații slobode, în trâncăneală nefolositoare, bârfă, calomnie și critică și să scape cu față curată. În consecință, și-ar fi pierdut chemarea. Acesta poate fi unul din motivele datorită cărora nu prea avem profeți în zilele noastre.

Watchman Nee a spus în *The Normal Christian Worker*, „Dacă un lucrător creștin vorbește neavizat despre tot felul de lucruri, cum să ne putem aștepta să fie folosit de Dumnezeu în rostirea Cuvântului Lui? Dacă Dumnezeu a pus vreodată Cuvântul Lui pe buzele noastre, atunci avem o obligație solemnă să păzim aceste buze doar pentru slujirea Lui. Nu ne putem oferi un mădular din trupurile noastre pentru slujirea Lui într-o zi, iar a doua zi să ni-l luăm înapoi să-l folosim la propria discreție. Orice este o dată dat Lui este pentru veșnicie al Lui”.

Așa cum pentru corpul uman, un doctor poate adesea evalua starea noastră de sănătate uitându-se la limba noastră, tot așa, în tărâmul spiritual, Iacov ne spune că modul în care un om își folosește limba este un test al spiritualității lui (Iacov 1:26). El își face curaj să spună că dacă un om își poate controla limba este un om perfect (Iacov 3:2).

Nici un timp pentru Dumnezeu

A treia cauză pentru lipsa generală de sfințenie din zilele noastre este faptul că nu petrecem timp destul singuri cu Dumnezeu. Nici un om nu poate fi sfânt dacă nu hotărăște că cel mai important lucru în viața lui este să petreacă timp în Cel Mai Sfânt Loc cu Dumnezeu. Aceasta este prioritatea noastră cea mai mare.

Fața lui Moise strălucea dar numai după ce petrecuse patruzeci de zile singur pe munte cu Dumnezeu. El era om sfânt al lui Dumnezeu pentru că-L cunoștea pe Dumnezeul lui față în față. La fel și Elisei. El se putea referi la Dumnezeu ca la „Iehova înaintea Căruia stau” (2 Împărați 3:14; 5:16). El știa ce înseamnă să-L întâlnească frecvent pe Dumnezeu față în față și că tocmai aceasta îl făcea sfânt.

În zilele noastre, lucrurile se mișcă într-un ritm atât de amețitor încât putem fi prinși ușor în învălmășeala și agitația activității și să sfârșim nemaivând timp de petrecut singuri cu Dumnezeu. Prin aceasta Diavolul ne vlăguiește de vitalitatea spirituală. Ne face să punem așa un accent pe activitate și pe întâlnirile de afaceri încât Locul cel mai Sfânt este neglijat.

Întotdeauna m-a fermecat să citesc despre momentele când Isus se retrăgea din compania oamenilor pentru a fi singur cu Tatăl Lui.

Odată, la sfârșitul unei zile ocupate cu predicarea și îngrijirea de nevoile fizice ale miilor de oameni, El S-a retras de Unul singur pentru a avea un timp liniștit cu Tatăl Lui (Matei 14:23). Cu altă ocazie, după ce muncise până târziu cu o noapte înainte vindecând bolnavii, S-a trezit devreme și s-a dus într-un loc pustiu să se roage (Marcu 1:35). Astfel este exemplul dat nouă de Fiul lui Dumnezeu care a fost mai ocupat decât ar putea vreodată să fie oricare dintre noi. În lumina aceasta, cine mai îndrăznește să spună că putem merge mai departe fără a petrece timp așteptându-L pe Dumnezeu?

Pentru că Elisei știa ce înseamnă să stea înaintea Dumnezeului lui în mod frecvent, el știa și cum să mustre fără frică păcatul. El i-a spus fără frică Împăratului lui Israel exact ce gândea Dumnezeu despre el. El l-a confruntat chiar și pe slujitorul lui propriu cu păcatul lui, când acesta a căzut pradă lăcomiei. Și Elisei a făcut aceasta fără a încerca să fie plin de tact sau diplomatic și fără să vorbească pe ocolish.

Există fără îndoială un loc al diplomației și tactului, dar sunt și momente când e necesară o muștrare plină de credință și fără frică a păcatului. Oare de ce sunt atât de puțini aceia dintre noi care vorbesc pe față împotriva păcatului, a lumii și a compromisului din cercurile creștine, care este așa de răspândit în timpurile noastre? Mă tem că motivul este că noi căutăm lauda oamenilor și prin urmare nu dorim să ofensăm pe nimeni. O astfel de dorință carnală, la rândul ei, rezidă invariabil în faptul că petrecem așa de puțin timp în prezența lui Dumnezeu, ca să învățăm frica de El.

Dacă e să fim profeți ai lui Dumnezeu, este esențial să vorbim deschis împotriva tuturor compromisurilor care coboară standardele stabilite de Dumnezeu în Cuvântul Lui, și să ne împotrivim față de tot ceea ce Dumnezeu Însuși se împotrivesc. Va trebui să luăm această atitudine nu doar ca indivizi dar și ca organizație de credincioși. Dacă noi, ca o organizație evanghelică, nu vorbim astăzi bisericii din India cu o voce profetică, vom da greș în ce privește responsabilitatea noastră înaintea lui Dumnezeu.

Vorbind deschis, cu o voce profetică împotriva a tot ceea ce reduce scopul cel mai înalt al lui Dumnezeu pentru biserica Lui, probabil poate să reducă numărul nostru, dar Dumnezeu a fost întotdeauna mai interesat de calitate decât de cantitate. Nu trebuie să facem calea strâmtă mai largă decât a făcut-o Însuși Dumnezeu.

Prorocii din vechime au fost întotdeauna neînțeleși și respinși de oamenii timpurilor lor, și aceeași soartă îl așteaptă pe oricare ar fi proroc astăzi. Dar ne putem încuraja cu cuvintele înțelepte ale lui A.B. Simpson, marele om al lui Dumnezeu, care a fondat Alianța Creștină și Misionară. El a spus: „*Măsura adevărată a valorii unui om nu este întotdeauna numărul prietenilor lui ci, uneori, numărul dușmanilor lui. Fiecare om care trăiește în mod anticipat față de veacul lui sigur va fi neînțeleș și adesea persecutat. De aceea, trebuie să ne așteptăm să ca el să fie adeseori nepopular, de cele mai multe ori să stea singur, chiar să fie dușmănit, poate fi atacat în mod greșit și cu asprime, alungat chiar și de lumea religioasă*”.

Dumnezeu caută astăzi nu doar predicatori, dar și profeți care vor vorbi Cuvântul Lui cu credincioșie, așa cum făceau profeții din vechime – oameni despre care să se poată spune așa cum se spunea despre Elisei, „Cuvântul Domnului este cu el” (2 Împărați 3:12).

Însă nu există nici o scurtătură către o astfel de slujire. Profeții nu se fac în câteva secunde ca și cafeaua instant. Ei nu sunt produși nici de pregătirea la seminar. Trebuie să știm că avem de așteptat ore îndelungate în prezența lui

Dumnezeu văzând slava Lui, auzind vocea Lui și fiind transformați în asemănarea Lui

Da, trebuie să fim sfinți înainte de a putea fi profeți.

Rugându-ne pentru trezire

Frați și surori, înainte să continuăm să ne rugăm pentru trezire, avem nevoie să ne întrebăm pe noi înșine mai întâi dacă suntem dispuși să plătim prețul pe care-l presupune să fim oameni sfinți ai lui Dumnezeu, bărbați și femei deopotrivă.

Adesea, când ne rugăm, mă tem să Dumnezeu trebuie să ne spună să ne oprim din rugăciune. Da, sunt momente când Dumnezeu nu dorește ca copiii Lui să se roage. Odată i-a spus lui Iosua: „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta?” Și până când Iosua nu s-a ridicat și a scos la iveală păcatul lui Acan și a pus în ordine lucrurile în tabăra lui Israel, Dumnezeu a refuzat să asculte rugăciunile lui (Iosua 7:10-13).

Deci e nevoie ca și noi să ne întrebăm când venim înaintea tronului harului, dacă Dumnezeu ascultă. Poate că El nu ascultă.

Nu am rezolvat încă problemele cu acel frate cu care s-a întrerupt părtășia. Continuăm să fim părținitori cu cei bogați și influenți dintre enoriașii noștri și refuzăm să-i confruntăm cu păcatele lor. Încă nu ne-am umilit și mărturisit ipocrizia și înșelătoria care este în viața noastră. Limbile noastre sunt încă nestăpânite. Suntem rareori găsiți în Cel mai Sfânt Loc. Inimile noastre încă nu au ajuns la punctul de a tânji de dor după a fi oameni sfinți ai lui Dumnezeu cu orice preț. Ce valoare au atunci rugăciunile noastre? Pentru că, dincolo de toate, numai rugăciunea fierbinte care vine de la un om *sfânt* are mare folos înaintea lui Dumnezeu (Iacov 5:16).

Fie ca Domnul să ne cerceteze inimile.

CAPITOLUL 3

UN SLUJITOR

„Dar Iosafat a zis: „Nu este aici nici un proroc al Domnului, prin care să putem întreba pe Domnul?” Unul din slujitorii împăratului lui Israel a răspuns și a zis: „Este aici Elisei, fiul lui Șafat, *care turna apă pe mâinile lui Ilie*.” (2 Împărați 3:11).

Despre Elisei se vorbește aici ca despre unul care obișnuia să toarne apă lui Ilie ca să-și spele mâinile – cu alte cuvinte, unul care îndeplinea sarcinile unui servitor.

Potrivit standardelor secolului 20, acesta n-ar fi cu siguranță un mod măgulitor de a prezenta un profet al lui Dumnezeu. Mulți predicatori de astăzi s-ar simți ofensați dacă ar fi prezentați așa unei audiențe.

Elisei făcuse multe alte lucruri pe lângă turnatul apei oamenilor ca să se spele. El despărțise apele Iordanului în două și tot el vindecase ciuma cauzată de apa din Ierihon.

Acestea erau într-adevăr miracole uimitoare. Totuși, el este prezentat aici ca un servitor. Și nici nu cred că a fost deranjat de un astfel de titlu. Lucrarea lui ca servitor al lui Ilie trebuie să fi fost așa de evidentă că aceasta era impresia pe care ceilalți au reținut-o despre el. De aceea slujitorul împăratului se referă aici la Elisei ca la unul care turna apă.

Frați și surori, aceasta este ceea ce suntem chemați și noi să fim – servitori ai altora. Isus Însuși a fost Unul Care a turnat apă și a spălat picioarele ucenicilor Lui. El a spus: „Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească” (Matei 20:28). Celor care râvneau locurile de conducere pe pământ și în Cer, El le-a explicat că împărăția Lui va fi diferită de împărățiile pământești, și că aceia care căutau să fie șefi în împărăția Lui vor trebui să fie servitorii celorlalți.

Fiecare servitor al Domnului trebuie să fie un servitor al oamenilor, altfel pierde onoarea de a fi servitorul lui Dumnezeu.

Există două lucruri despre care cred că sunt contrare naturii unui slujitor. Unul este dorința de a fi binecunoscut și faimos. Celălalt este atitudinea autoritară față de alții. Vedem opusul la acestea două în Domnul nostru Isus: „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob” (Filipeni 2:7).

Haideți să ne uităm la aceste două lucruri.

Dorința de recunoaștere

Poate că am scăpat de dorința de a fi mari și faimoși în lume, însă, în secret, poate că ne dorim să fim binecunoscuți și acceptați în cercurile evanghelice. Probabil este dorința de a fi cunoscut ca un inițiator de trezire spirituală sau ca un distins învățător al Bibliei.

Sau poate fi aceea că dorim ca alții să știe că oamenii sunt întotdeauna binecuvântați prin predicarea noastră. Sau poate e dorința de a fi cunoscut ca Președinte sau Director al unei confesiuni sau misiuni progresiste. Oricare ar fi ele, toate dorințele de acest gen sunt contrare spiritului lui Isus. Și adesea, pentru că astfel de dorințe carnale pândesc încă în inimile noastre, Dumnezeu este împiedicat să lase toată plinătatea Lui să curgă în noi și prin noi către alții.

Este un fapt cu adevărat trist că, în cercurile creștine de astăzi există un entuziasm nesănătos după popularitate. Și acest fapt a dat lovitura de moarte la puțina spiritualitate pe care o avem. Această boală este așa de răspândită încât, dacă nu suntem tot timpul în alertă și nu ne luptăm cu ea, putem și noi să fim infectați de ea total pe neașteptate.

Liderii creștini și predicatorii din zilele noastre nu mai sunt deloc asemeni lui Pavel, gunoiul și lepădătura lumii (1 Corinteni 4:13).

Sunt mai degrabă ca starurile de cinema și ca VIP-urile (Persoane Foarte Importante). Se scrie despre ei, sunt fotografiați, înălțați către ceruri și slăviți. Și, ce este cel mai rău, mulți dintre acești oameni (care datorează totul numai harului) iubesc să fie aclamați astfel.

Ei adoră să fie recunoscuți ca lideri în creștinism. Este adevărat că nu putem să-i oprim pe ceilalți să ne publice pe noi și munca noastră. Dar fie ca Domnul să ne elibereze de la a avea vreun dor secret după o astfel de publicitate. Fie să ne eliberăm de orice dorință de a fi cunoscuți ca altceva decât servitori, aceia care toarnă apă pentru alții.

Isus Însuși s-a ferit de popularitate. Când oamenii din zilele Lui au vrut să-L facă împărat, El i-a ocolit și a stat singur cu Tatăl Său. El nu a dorit aclamațiile oamenilor. El nu vrut să fie un VIP pe acest pământ (Ioan 6:15). El, Care era expertiza perfectă a slavei Tatălui pe pământ, S-a ascuns și a evitat faima și onoarea pământească. Cu cât mai mult ar trebui să procedăm și noi, oameni muritori, în același fel. Adevăratul servitor al Domnului va urma pașii Stăpânului Lui în acest aspect.

În afară de moda popularității, descopăr că există totodată și o poftă după statistici în creștinismul de astăzi. Asemeni vânătorilor de capete din vechime, mulți evangheliști ai zilelor noastre au devenit sclavii dorinței carnale de a număra capetele și mâinile și deciziile de credință și apoi să se laude (cu toate că subtil) cu aceste numere. Diavolul vede această dorință în noi și mizează pe ea ca să ne rățăcească.

Voi ilustra cu un exemplu a ceea ce vreau să spun. Într-o anumită parte din India, întâlnirile evanghelice erau ținute odată de un binecunoscut evanghelist, invitat să predice. Mulți și-au ridicat mâinile și au semnat mărturisirile de credință. Acestor statistici li s-a acordat o mare publicitate în multe părți ale țării și oamenii L-au lăudat pe Dumnezeu pentru „trezirea” care s-a declanșat. Un an mai târziu, s-a întâmplat să întâlnesc persoana care era responsabilă cu

supravegherea acestor „convertiți”, și l-am întrebat cum stăteau lucrurile. Mi-a spus ca nu s-a înregistrat aproape nici o schimbare în condiția generală a bisericilor și că toți oamenii pe care-i vizitase păreau să fie în aceeași stare ca înainte. Fără îndoială că, în timpul întâlnirilor, a existat o precipitare emoțională dar nici o schimbare permanentă. Unii oameni ridicaseră mâinile de ochii lumii, ca să nu-l dezamăgească pe predicatorul care venise de așa de departe ca să le predice! Alții ridicaseră mâinile sperând că, prin aceasta, vor putea ulterior stabili un contact personal cu acest predicator „faimos”, spunându-i că ei fuseseră salvați la întâlnirile lui! Alții veniseră în față să-l privească mai îndeaproape pe evanghelist! Aceasta a fost povestea din culise a acestei „treziri” și acesta este un fapt, nu o ficțiune.

Frați și surori, iată un exemplu perfect a ceea ce eu aș numi „succes aparent”. Diavolul l-a folosit ca să-i păcălească pe mulți. Aproape nimeni n-a fost salvat, aproape nimeni nu a fost făcut mai sfânt și, cu toate acestea, evanghelistul și comitetul organizator s-au bucurat cu toții de o „spărtură miraculoasă pentru Dumnezeu” în acea regiune! Dacă în acele serii de întâlniri, nimeni n-ar fi ridicat mâinile și n-ar fi semnat mărturisirea de credință, predicatorul și comitetul organizator probabil s-ar fi simțit așa de umiliți, încât ar fi căutat fața lui Dumnezeu în rugăciune și post, și apoi ar fi realizat ceva de o valoare spirituală adevărată. Dar Diavolul a împiedicat să se întâmple aceasta, ținându-i pe toți bucuroși de un succes aparent. El i-a făcut pe toți să creadă că sute de suflete au fost eliberate din strânsoarea lui, când ele de fapt nu fuseseră.

Diavolul îi înșală pe mulți cu treziri aparente și printre credincioși. Oamenii vin la altar și plâng și strigă dar fără să-și predea voințele și viețile lui Dumnezeu. Alții vin la predicator și-i spun ce binecuvântare au însemnat pentru ei mesajele lui. Predicatorul pleacă încântat în inima lui că și el este un lider de trezire spirituală ca Wesley și Finney! El împărtășește veștile „trezirii” cu alții sub pretextul că doresc să-L laude pe Dumnezeu pentru aceasta, când tot ceea ce îl interesează în realitate este să afle alții cum l-a folosit pe el Dumnezeu. Se duce el singur cu Dumnezeu în locul secret cerând eliberare pentru sufletele cărora le-a predicat? Nu, el crede că sunt deja eliberate. De aceea, el neglijează să se roage după ce se termină întâlnirile. El este prea ocupat să facă reclamă „trezirii”.

Prin aceasta, mulți lucrători creștini sunt înșelați astăzi de către vrăjmaș – nu pentru că sunt liberali în doctrina lor, ci pentru că iubesc publicitatea și statisticile. Diavolul reușește în astfel de situații pentru că vede această dorință după faimă și publicitate în inimile predicatorilor și a membrilor de comitet deopotrivă. El știe că evangheliștii sunt dornici să-și mențină reputația în fața celorlalți ca mari câștigători de suflete și că membrii de comitet sunt nerăbdători ca oamenii să realizeze că lucrările lor au produs mult rod. Și așa el își împlinește țelurile diabolice.

Ceea ce a fost spus mai sus se aplică în mod egal misiunilor și denominațiunilor care se fălesc în statistici.

Vom fi noi și mai convinși de carnalitatea noastră în astfel de chestiuni, așa cum a fost David când a numărat poporul odată și s-a fâlit cu aceasta (2

Samuel 24)? Fie ca Domnul să ne dea viziunea să vedem prin tot ceea ce este doar superficial. Fie ca El să ne elibereze de spiritul lumii publicitare, pentru că ea întotdeauna împrăștie tragism asupra lucrării lui Dumnezeu. Dacă nu ne eliberăm de astfel de dorințe carnale, vom vedea că Diavolul reușește să ne înșele într-un fel sau altul.

Unul dintre cele mai grele lucruri în viața mea este să fac o mărturie publică. Mi se pare mai greu să fac o mărturisire în public decât să țin o predică. Deoarece este așa de greu atunci când faci o mărturisire despre propria viață ori despre lucrările tale să eviți să îți asumi o parte din glorie.

Sunt sigur că nici unul dintre noi nu am îndrăzni să ne asumăm toată gloria și creditul sau o parte majoritară din acestea pentru noi înșine. Probabil luăm doar 5% sau 10%. Sigur, simțim noi, nu este un comision prea mare pentru toată munca pe care am depus-o!

Ar trebui oare să ne mai surprindă când slava lui Dumnezeu se depărtează de la noi și pe atât de multe biserici ar trebui să scrie „*I-Cabod*” (*Nu mai e slavă*)?

Trebuie să ne înspăimânte să atingem slava lui Dumnezeu. Dumnezeu nostru este gelos și El nu-și va împărți slava Lui – nici măcar un procentaj mic din ea – cu altcineva (Isaia 42:8).

Pavel a fost răpit odată în al treilea cer și a ținut ascuns acest lucru 14 ani menționându-l doar atunci când a fost chemat să-și apere aposolia – și chiar și atunci nu a dat nici un detaliu (2 Corinteni 12:2).

Acela care vede slava lui Dumnezeu își va ascunde întotdeauna fața așa cum a făcut Moise la rugul aprins și așa cum fac serafimii în jurul tronului lui Dumnezeu (Exodul 3:6; Isaia 6:2). El nu va dori să fie văzut sau cunoscut de oameni. Văzându-L pe Dumnezeu în toată gloria Lui, se va teme să atingă acea glorie. Își va ascunde fața întotdeauna. Nu va vorbi despre sine însuși sau despre lucrarea lui decât atunci când este absolut necesar; și când face aceasta, o face în mod supus, ca nu cumva să-i revină vreun credit. El va evita dorința carnală de a vorbi despre dedicarea lui față de Dumnezeu și despre experiențele minunate pe care le-a avut și despre sacrificiile costisitoare pe care le-a făcut (care adesea merg sub haina unei mărturisiri), fie într-o adunare publică sau într-o publicație creștină.

O altă boală pe care am găsit-o în creștinism este o lăcomeală bolnăvicioasă după pozițiile de conducere. Când am fost în Marină, am întâlnit unii cărora nu le păsa dacă se cățarau pe umerii celorlalți și dacă-i călcau pe oameni în picioare, numai ca ei să ajungă în vârf. Când am părăsit Forțele Navale, am crezut că văzusem tot ce putea fi mai rău. Dar am fost deopotrivă de suprins și îndurerat când am intrat în cercurile creștine din țara noastră să găsesc exact același lucru, chiar printre creștinii evanghelici – o lăcomie a poziției și o revendicare țiptoare a acesteia. Am întâlnit creștini care făceau planuri și adevărate campanii ca să devină președinți, bătrâni, trezoreri sau să ajungă în Comitetele Executive ale organizațiilor creștine. Toate acestea sunt contrare spiritului lui Isus. Omul care a văzut slava lui Dumnezeu nu intră în cursa

după faimă – nici în lume, nici în cercurile evanghelice. El este prea ocupat să lupte către premiul chemării cerești a Lui Dumnezeu în Isus Hristos. El dorește doar să toarne apă pentru alții, să șteargă podeaua și să-L slăvească pe Dumnezeul lui aici, pe pământ.

Să ne amintim că măreția în ochii omenești nu înseamnă întotdeauna măreție în ochii lui Dumnezeu. Dr. A.W. Tozer a spus odată, după 30 de ani de observare a scenei religioase, că se simte obligat să concluzioneze că prea adeseori sfințenia și conducerea bisericii nu erau sinonime. Acest lucru este adevărat și în India. În majoritatea cazurilor, aceia din poporul nostru, care stau la marile amvoane și care dețin poziții înalte în cercurile creștine, nu sunt cei mai mari sfinți ai lui Dumnezeu. Cele mai rare bijuterii ale lui Dumnezeu se găsesc de obicei printre săracii și necunoscuții din bisericile noastre.

Dumnezeu permite ca dorința inimilor noastre să fie să fim mari în lumina Lui, întocmai ca Ioan Botezătorul (Luca 1:15). Există un motiv datorită căruia Ioan a fost mare în ochii lui Dumnezeu. Pasiunea vieții lui Ioan, așa cum a exprimat-o chiar el, a fost să poată crește Hristos și el însuși să descrească (Ioan 3:30). El a căutat tot timpul să dispară în fundal așa încât Isus să se evidențieze.

Inima lui Dumnezeu se axează pe aceasta, ca, în toate lucrurile, Hristos să poată avea pre-eminența (Coloseni 1:18). Dacă și inimile noastre sunt axate tot pe acest singur lucru, astfel încât noi să ne retragem în fundal și singur Hristos să fie înălțat, atunci cu siguranță vom avea în mod continuu puterea și autoritatea lui Dumnezeu în spatele nostru. Atunci când avem alte țeluri și motive egoiste, poate necunoscute altora dar cunoscute lui Dumnezeu, în credințioșia Sa față de Numele lui Sfânt, Dumnezeu nu poate să ne încredințeze puterea Sa.

Frați și surori, numai prin bărbați și femei care au spiritul lui Ioan Botezătorul poate Dumnezeu să-și construiască adevărata Lui biserică. Există o biserică adevărată și există una falsă – un Ierusalim și un Babilon – așa cum cartea Apocalipsa clarifică din plin. Ierusalimul poate fi construit numai de aceia care se dau pe ei înșiși la o parte și care au spiritul unui servitor; în schimb, Babilonul poate fi construit de către oricine. Ierusalimul va rămâne pentru veșnicie, însă Babilonul va fi distrus foarte curând de către Dumnezeu (Apocalipsa 18:21).

Vă amintiți cum a luat naștere Turnul Babel (începutul Babilonului). Oamenii s-au adunat împreună și au zis: „...să ne facem un nume” (Geneza 11:4). Regele Babilonului, mulți ani mai târziu, a vorbit în același ton: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, ca reședință împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?” (Daniel 4:30).

Orice credincios care are această dorință similară de a-și face un nume pentru sine însuși și să se înalțe pe sine în ochii oamenilor, posedă spiritul Babilonului și ceea ce construiește prin lucrările lui nu poate dura pentru veșnicie.

Și fraților, acest spirit, exact același, se găsește în cele mai înalte eșaloane ale evanghelismului.

Acesta a fost spiritul pe care l-a avut Lucifer. El nu a fost mulțumit cu poziția pe care Dumnezeu i-a dat-o. El a dorit să meargă mai sus și, în consecință, a pierdut ungera. Odată el a fost heruvimul uns dar a sfârșit ca Diavol. Și el nu este singurul care a pierdut ungera în această manieră.

Spiritul lui Hristos este contrar tuturor acestora. Deși El era Dumnezeu, El S-a smerit pe Sine și S-a golit de Sine de dragul nostru. Biblia spune: „Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus...” (Filipeni 2:5-8).

Fie ca Dumnezeu să dezlădăcineze din inimile noastre toată dorința de a fi cunoscuți și acceptați de oameni. Să nu mergem înapoi și înapoi încercând să ne lărgim influența și să ne facem mai binecunoscuți în cercurile evanghelice. Haideți să nu râvnim să fim invitați în țări străine ca „minuni spirituale din India păgână”.

Dacă țintim să fim ca Isus, ne vom cheltui timpul cu oamenii comuni, femeii și bărbați obișnuiți, așa cum a făcut Isus, și nu vom căuta tot timpul să cultivăm prietenia doar cu liderii evanghelici. Biblia spune: „Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți cu cei smeriți” (Romani 12:16).

Fie ca Dumnezeu să ne țină umili. Cel mai sigur loc unde putem fi este la piciorul crucii.

O atitudine autoritară

Domnul nostru a fost un servitor dar liderii creștini și misionarii de astăzi sunt adesea stăpâni – șefi și *Sahibs* (termenul indian pentru „stăpâni”). Probabil nu putem să-i împiedicăm pe alții să ne numească „*Sahibs*”, dar întrebarea e dacă noi dorim să fim *Sahibs* în inimile noastre.

Avem nevoie să reînvățăm lecția pe care Isus a căutat așa de răbdător s-o predea ucenicilor Lui. Lor El le-a spus, după ce le-a spălat picioarele: „Împărații popoarelor domnesc peste ele și celor care le stăpânesc li se dă numele de binefăcători. Voi să nu fiți așa; ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai tânăr; și cel care cârmuiește, ca cel care servește. Căci cine este cel mai mare: cine stă la masă sau cine servește la masă? Nu este cel care stă la masă? Și totuși Eu sunt în mijlocul vostru ca cel care servește” (Luca 22:25-27). Oh, cum ar trebui să ne condamne aceste cuvinte atitudinea noastră autoritară față de cei de sub noi. Cum ar trebui să fim smeriți de exemplul Domnului nostru. Fie ca Domnul să ne elibereze de toate ideile false, lămești de stimă de sine și demnitate și superioritate de rasă pe care le-am putea avea încă. Fie ca El să ne învețe încă o dată că adevăratul semn al măreției în împărăția lui Dumnezeu este să fii un servitor, unul care toarnă apa, cum a fost Isus.

Fie ca Dumnezeu să ne ajute să luăm locul de jos nu doar acum, ci până la sfârșitul vieții noastre. Să nu căutăm niciodată onoarea și respectul și supunerea semenilor noștri în nici un moment, nici măcar când simțim că suntem lucrători experimentați în via Domnului. În atitudinea noastră față de alții, fie ca noi să recunoaștem întotdeauna că ei sunt stăpânii și noi suntem

servitorii – chiar dacă poziția noastră oficială, în mecanismul administrativ al bisericii noastre, este mai înaltă decât a lor, și chiar dacă suntem superiori în vârstă și în experiență. Cu cât mergem mai sus, cu atât mai mult intră în responsabilitatea noastră să-i servim pe ceilalți.

2 Corinteni 4:5 este un verset foarte provocator în acest context. Pavel spune aici, parafrazând cuvintele lui: „Noi predicăm două lucruri: prin buzele noastre Îl proclamăm pe Isus Hristos ca Domn. Prin viața noastră ne proclamăm pe noi înșine ca robii voștri pentru Numele lui Isus”.

Frați și surori, acesta este mesajul nostru îndoit; și ceea ce a pus Dumnezeu împreună, nici un om să nu despartă.

Aceasta este evanghelia completă. Fie să nu fim niciodată vinovați de proclamarea unei singure jumătăți, pentru că numai atunci când acest mesaj este proclamat în totalitatea lui va începe păgânul să-L vadă pe Hristos sfințit în noi. Lipsa acestuia împiedică astăzi atât de mult lucrarea Domnului în țara noastră.

Dacă e să fim servitori, trebuie să ne umilim cu adevărat. Nu trebuie să confundăm amabilitatea cu umilința. Este ușor să ai amabilitate. Chiar și politicienii egoiști sunt amabili. Putem avea o opinie încrezută despre noi înșine în inima noastră că suntem oameni mari și apoi să fim politicoși cu oamenii mai mici și să luăm aceasta drept umilință. Nu, aceasta nu este nicidecum umilință.

Umlința adevărată presupune recunoașterea mea că, în ochii lui Dumnezeu, nu există nici o diferență între mine și oricine altcineva. Toate diferențele naturale care există între mine și alții sunt determinate de circumstanțe și de factorii de mediu etc., și toate au fost stârpite la cruce. Crucea lui Isus ne reduce pe noi toți la zero. Dacă aceasta nu s-a întâmplat în viața mea, înseamnă că nu am început să-i stimez pe alții mai mult decât pe mine, așa cum ni se poruncește să facem în Filipeni 2:3. Odată ce am fost reduși la zero, devine ușor să ocupăm locul umil doritori și bucuroși. Și atunci, la fel de bine, devine ușor pentru Dumnezeu să împlinească scopul Lui *total* prin noi.

Atâta timp cât Moise (la vârsta de 40 de ani) simțea că el era menit să fie conducătorul poporului lui Dumnezeu, Dumnezeu nu l-a putut folosi (Faptele Apostolilor 7:25). Dumnezeu a trebuit să-l ducă în sălbăticie încă 40 de ani și să-l zdrobească. În final, Moise a ajuns la locul unde a spus: „Doamne, nu sunt omul pentru această însărcinare. Sunt nepotrivit. Nici măcar nu pot vorbi” (și se referea la propriu; nu era doar o falsă umilință, cum se găsește adesea la unii oameni care spun lucruri similare!). Numai atunci l-a putut folosi Dumnezeu, pentru că Moise ajunsese acum la un sfârșit al sinelui său. La vârsta de 40 de ani, în puterea lui, tot ce a putut Moise să facă a fost să îngroape un egiptean în nisip. După ce Dumnezeu îl zdrobise, el a îngropat toată armata egipteană în Marea Roșie. Astfel este rezultatul zdrobirii.

Nu este de ajuns ca Domnul să ia cele cinci pâini și să le binecuvânteze. Ele trebuie frânte înainte ca mulțimea să poată fi hrănită. Acesta este un proces

care trebuie să se repete constant în viața noastră. Dumnezeu ne ia, ne binecuvântează și ne folosește.

Apoi noi tindem să ne înălțăm pentru că am fost folosiți să hrănim atât de mulți. De aceea El trebuie să ne ia și să ne zdrobească din nou. Și acest proces se continuă de-alungul întregii vieți.

Cât de mare nevoie avem să tânjim după această zdrobire. Câtă putere se eliberează, când un mic atom este zdrobit! Câtă putere s-ar elibera atunci în țara noastră dacă liderii din bisericile noastre și enoriașii lor ar fi zdrobiți de Dumnezeu.

Semnul distinctiv

În aceste zile de contrafaceri, când falsul arată așa de bine ca adevărul, m-am întrebat adesea care este semnul distinctiv, inconfundabil, al unui servitor al lui Dumnezeu.

Oare este puterea de a face minuni? Nu. Demonii pot face minuni. Oare este capacitatea de a vorbi în limbi? Nu. Demonii pot copia și aceasta.

Nici una dintre acestea nu este semnul principal.

Am ajuns la concluzia că *spiritul crucii* îl evidențiază pe adevăratul ucenic al lui Isus. Adevăratul servitor al Domnului este unul care a acceptat crucea în viața lui – o cruce care i-a ucis stima de sine, încrederea în sine, centrarea pe sine și orice altceva legat de sine, și care l-a redus la o neființă.

Aceasta este singurul semn clar prin care îl putem distinge pe unul care-l servește pe Domnul cu adevărat, de unul care se servește pe sine.

Alte dovezi pot fi înșelătoare.

Noi redăm după chipul nostru

Suntem deranjați de oamenii enervanți din bisericile noastre de astăzi, de bătrânii snobi și de diaconii autoritari? Oare să nu se întâmple ca noi să culegem tocmai fructul a ceea ce am semănat de-alungul anilor, și să redăm exact după chipul nostru? Snobismul și mândria pe care le-am avut (și încă le avem) în inimile noastre devin acum evidente în viețile urmașilor noștri spirituali. Aceasta nu ar trebui să ne surprindă, nu-i așa?

Așadar, când strigăm „Doamne, trimite-ne o trezire”, Cuvântul Domnului pentru noi este: „dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va rugail voi asculta din ceruriși îi voi vindeca țara” (2 Cronici 7:14). Oh, câtă nevoie are țara noastră de vindecare. Să nu spunem că Dumnezeu întârzie trezirea. Piedica se găsește în noi, fraților.

Fie ca Dumnezeu să găsească printre noi pe aceia care sunt dispuși să fie servitori și cei care toarnă apa.

CAPITOLUL 4

UN OM UNS

Elisei „a ridicat mantaua lui Ilie, care a căzut de pe el. Apoi s-a întors și s-a oprit pe malul Iordanului; a luat mantaua, căreia Ilie îi dăduse drumul, și a lovit apele cu ea și a zis: „Unde este acum Domnul, Dumnezeuul lui Ilie?” Și a lovit apele, care s-au despărțit într-o parte și în alta și Elisei a trecut. Fiii prorocilor care erau în fața Ierihonului, când l-au văzut, au zis: „*Duhul lui Ilie este peste Elisei*”.” (2 Împărați 2:13-15).

Acești fii ai prorocilor nu erau oameni ușor de păcălit. Erau studenți ai Scripturilor și cunoșteau bine Biblia, și de aceea ei știau ce însemna să fii un om uns. Ei au recunoscut că Elisei era cu adevărat un astfel de om – unul pe care stătea Duhul lui Dumnezeu.

Recunoașterea acestui fapt nu a venit din ascultarea vreunei predici emoționante pe care ar fi predicat-o Elisei sau ca urmare a unei mărturisiri spectaculoase pe care ar fi făcut-o el din propria experiență. Nu. Numai când au văzut puterea prezentă în viața lui, când l-au văzut despărțind Iordanul la fel cum făcuse Ilie, au ajuns la concluzia că el fusese într-adevăr uns.

Ungerea Duhului Sfânt este absolut esențială dacă vrem să îndeplinim toată voia lui Dumnezeu în slujirea noastră pentru El. Nu este suficient ca Duhul lui Dumnezeu să locuiască în noi. Trebuie să cunoaștem prezența Lui în noi prin putere. Chiar Isus Însuși a avut nevoie să fie uns înainte ca El să poată împlini lucrarea Sa pământească (Matei 3:16; Vezi Faptele Apostolilor 10:38).

Dacă lucrarea noastră pentru Domnul se desfășoară doar pentru că am reușit să stabilim contactele corecte în America și de aceea avem bani suficienți să mergem și să predicăm evanghelia și să plătim evangheliștii noștri angajați, atunci ne pierdem vremea. De fapt, dacă există vreo *justificare lumească* pentru lucrarea noastră, putem la fel de bine să încheiem lucrarea creștină și să ne angajăm într-o slujbă laică, pentru că străduințele noastre nu pot împlini nimic pentru împărăția lui Dumnezeu. Lucrarea noastră va trebui să aibă un așa caracter încât, în afara puterii Duhului Sfânt, să nu existe nici o altă explicație pentru continuarea ei. Acesta este singurul tip de slujbă acceptat de Dumnezeu.

Există multă confuzie printre credincioșii de astăzi privind dovada reală a ungerii Duhului Sfânt. Dar reiese clar din acest incident al lui Elisei că dovada negreșită a ungerii este *puterea*.

Alte dovezi pot fi înșelătoare, însă nu aceasta.

N-ar trebui să luăm elocvența, exuberanța emoțională, agitația sau zgomotul drept dovezi ale ungerii. Nu, nu este nici una din acestea, ci singură *puterea*. Putere este ceea ce Isus a primit când El Însuși a fost uns (Faptele Apostolilor 10:38). Și putere a fost ceea ce Isus le-a spus ucenicilor că vor primi când vor fi

unși: „...voi veți primi putere când va veni Duhul Sfânt peste voi” (Faptele Apostolilor 1:8). N-ar putea fi mai clar, nu-i așa? Nu vorbire în limbi limbi, nu exuberanță, ci putere.

Când Pavel le-a scris creștinilor din Corint, care confundau vorbirea în limbi cu puterea Duhului Sfânt, le-a spus: „...voi veni în curând la voi și voi vedea nu cuvântul (*nu doar o să ascult mărturiile și mesajele voastre, fie într-o limbă cunoscută sau într-una necunoscută*), ci puterea (*puterea reală din viețile voastre*). Căci împărăția lui Dumnezeu (*Duhul Sfânt*) stă nu în cuvinte, ci în putere” (1 Cor. 4:19, 20 - *parafrazat*).

Deci, frați și surori, niciodată n-ar trebui să fim mulțumiți cu simplul fapt că putem vorbi bine sau că avem o mărturie minunată de relatat. Întrebarea care trebuie să ne-o punem este: Avem sau nu putere spirituală?

Predicile bine pregătite nu sunt un substitut pentru ungere, după cum nici o personalitate dinamică sau o mărturie spectaculoasă nu înlocuiesc puterea spirituală.

În acest timp al avansului științific, a devenit foarte ușor pentru noi, să depindem de mecanisme și mașini electronice și de diverse tipuri de ajutoare audio-video în locul Duhului Sfânt. Acolo unde invențiile științei pot fi folosite pentru răspândirea evangheliei, în mod sigur trebuie să ne folosim de ele. Dar trebuie să fim prudenți ca nu cumva, în mod total inconștient, dependența noastră să se mute de la Duhul Sfânt al lui Dumnezeu la aceste lucruri materiale.

Este destul de ușor să descoperim unde zace cu adevărat dependența noastră. Dacă Duhul Sfânt este acela de care depindem, atunci va trebui să mergem la Dumnezeu în rugăciune iar și iar, recunoscându-ne lipsa totală de ajutorare fără El. Oare facem noi aceasta? Nu întreb dacă trecem printr-un proces pe care-l numim „rugăciune” ca să ne ușurăm conștiințele. Ceea ce vreau să spun este: Ne întoarcem noi la Dumnezeu și Îi căutăm Fața cu seriozitate (cu post dacă e necesar) până când suntem siguri că Duhul Sfânt se așează în noi, în putere, pentru lucrarea pe care El ne-a chemat s-o facem? Și aceasta nu este o experiență odată pentru totdeauna!

Dacă nu depindem de tehnologie, atunci poate că dependența noastră rezidă în bani. Mi s-a spus că, într-un anumit grup evanghelic din țara noastră, e o competiție printre lucrători care poate să strângă cele mai multe fonduri pentru grup. Când o organizație creștină degenerază la acest nivel, devine evident ce consideră ei a fi cele mai esențiale lucruri în activitatea lor. Arată unde zace cu adevărat dependența lor. Banii sunt lucrul cu adevărat important, așa că ei cerșesc și roagă oamenii în întâlniri publice să le ofere bani, înainte de a le predica evanghelia. Ce rușine! Și-L poate imagina cineva pe Isus făcând aceasta? Și cu toate acestea ei spun că-L reprezintă.

Dacă astfel de oameni și-ar petrece măcar jumătate din timpul pe care-l petrec cerșind bani, strigând la Dumnezeu după puterea Duhului Sfânt, ar realiza infinit mai mult prin lucrările lor.

Să vă sugerez o întrebare pe care ne-o putem pune singuri ca să ne testăm dacă noi depinem de bani sau de ungera Duhului. Am fi la fel de tulburați dacă Dumnezeu ar îndepărta ungera din viața noastră așa cum am fi dacă susținătorii noștri financiari ne-ar reteza suportul financiar?

Tot astfel, suntem adesea mai nerăbdători să verificăm dacă am primit salariul lunar întreg, decât dacă ungera lui Dumnezeu este sau nu peste noi. De ce se întâmplă așa? Deoarece simțim că lucrarea creștină se poate desfășura fără ungeră, dar nu fără bani. Fie c-o spunem sau nu, acțiunile noastre trădează gândurile noastre cele mai ascunse.

Când ne comparăm cu biserica primară, ce vedem? Ei nu aveau mecanisme electronice care să-i ajute să predice evanghelia, nu aveau oameni de afaceri bogăți care să-i susțină financiar și nu beneficiau de nici o acceptare în cercurile sociale. Însă, cu toate acestea, ei au realizat lucruri mărețe pentru Dumnezeu, deoarece ei au avut un lucru care este cel mai esențial, fără de care totul este fără valoare. Ei aveau ungera cu Duhul Sfânt. De aceea ei reușeau unde noi eșuăm de cele mai multe ori.

Ungerea cu Duhul Sfânt este nevoia cea mai acută a bisericii creștine și a liderilor creștini de astăzi.

Și aici mă refer la ungera adevărată care aduce putere – nu contrafacerea ieftină cu care se laudă și se mulțumesc mulți astăzi.

Lucrarea lui Dumnezeu – lucrarea Lui reală – încă se face, ca în trecut, nu prin puterea electronică, nici prin puterea economică, ci prin puterea Duhului Său Sfânt (Zaharia 4:6).

Discernământul

Am menționat deja unele dintre modalitățile subtile prin care Satan încearcă să păcălească lucrătorii creștini în aceste zile. Înșelătoriile lui par să fie în creștere, pe măsură ce întoarcerea Domnului nostru se apropie. Într-o astfel de zi, cât este de esențial ca noi – în special aceia aflați în poziții de conducere în biserica creștină – să avem darul discernerii, să distingem ce este cu adevărat de la Dumnezeu de ceea ce nu este, adevăratul de fals și să distingem de asemenea care este scopul cel mai înalt al lui Dumnezeu pentru biserica Lui în zilele noastre.

Dar judecata limpede sau discernământul și viziunea spirituală pot veni numai prin ungera Duhului Sfânt. Ele nu vin prin iscusință sau inteligență omenească, nici prin pregătiri seminariste. Este plăcerea Tatălui să ascundă aceste lucruri de cei înțelepți și învățați și să le descopere pruncilor – acelor neajutorăți care depind de El, făcându-ne să recunoaștem: „Doamne, deși suntem iscușiți în multe lucruri, suntem ignoranți când este vorba de problemele spirituale”.

Ieremia, în timpul său, a avut discernământul de a vedea prin trezirea superficială, care a avut loc în Iuda în timpul domniei împăratului Iosia, și a prorocit că Dumnezeu își va trimite poporul în Babilon. Ezechiel de asemenea a fost capabil să vadă cauzele reale datorită cărora Dumnezeu a trebuit să-și trimită poporul în captivitatea Babiloniană. Motivul datorită căruia acești oameni au fost *capabili* să vadă ceea ce alți predicatori profesioniști ai zilelor lor nu puteau vedea este tocmai acesta: *Ieremia și Ezechiel aveau ungera lui Dumnezeu peste ei.*

Cu foarte puține excepții, condițiile din majoritatea bisericilor de astăzi sunt exact întocmai condițiilor predominante în mijlocul poporului lui Dumnezeu din zilele captivității Babiloniene. Într-un astfel de timp, avem nevoie de oameni cu viziune spirituală; și dacă liderilor din poporul lui Dumnezeu le lipsește viziunea spirituală în această oră crucială, poporul în mod sigur se va dezintegra (Proverbe 29:18).

Oh, ce nevoie disperată avem de ungera Duhului Sfânt. Astăzi, este într-adevăr elementul fundamental lucrării noastre în via Domnului.

Numele lui Isus

Citim că Elisei a lovit apele Iordanului cu mantaua lui Ilie. Dacă ne gândim la Ilie ca la un caracter al lui Hristos înălțat la cer și la Elisei ca la un caracter al bisericii lăsată în spate pe pământ, ca să ducă mai departe lucrarea Lui, atunci mantaua lui Ilie trebuie să fie o imagine a Numelui Domnului Isus Hristos pe care El L-a încredințat bisericii Lui. Isus ne-a dat autoritatea să-I folosim Numele pentru a îndepărta obstacolele din calea noastră, întocmai cum Elisei a folosit mantaua pentru a-și croi drum prin Râul Iordan.

Totuși, nu este doar o chestiune de repetare a Numelui ca și cum ar fi o formulă magică. Mulți folosesc Numele Lui în acest mod, dar nu se întâmplă nimic. Nu are loc nici o manifestare de putere și nici o mutare a munților care blochează drumul.

Gehazi a luat odată bastonul lui Elisei și, sub instrucțiunile acestuia, l-a așezat pe un copil mort. Poate că a și strigat atunci într-o manieră autoritară: „În Numele Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov, scoală-te din morți”. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Dumnezeu nu ascultă doar la vorbele pe care le spune un om. El se uită la inimă. Puterea cuvintelor depinde de tipul de om care le folosește. Dumnezeu știa că inima lui Gehazi nu era axată pe slava lui Dumnezeu, ci pe lume și pe câștigul personal.

Inima lui Elisei era diferită. El căuta numai slava lui Dumnezeu și de aceea Dumnezeu l-a putut încredința lui autoritatea Sa. Așadar, când Elisei s-a rugat, copilul mort s-a ridicat imediat. Când a lovit apele Iordanului cu mantaua, s-au despărțit în două.

Am întâlnit oameni care folosesc Numele lui Isus și continuă să-L repete (uneori cu cea mai ridicată voce) dar nu se întâmplă nimic. Ei mi-au amintit de profeții lui Baal care au strigat și au țipat pe Muntele Carmel. Împărăția lui Dumnezeu nu se manifestă în cuvinte simple (nu contează cât sunt de strident sau autoritar spuse), ci în putere. Dacă Elisei n-ar fi fost un om uns, ar fi putut lovi apele cu mantaua cât de tare ar fi dorit, însă nimic nu s-ar fi întâmplat. Ar fi fost doar o pierdere de timp și energie! Într-adevăr, ungera Duhului este esențială dacă e să folosim Numele lui Isus cu putere reală.

În *Faptele Apostolilor* capitolul 3, îl găsim pe Petru folosind Numele lui Isus; puterea lui Dumnezeu s-a manifestat. Ologul din naștere a început să meargă. A fost o minune așa de evidentă încât nimeni nu trebuia să meargă înapoi și încolo să arate oamenilor rapoartele medicale, ca să-i convingă că fusese vindecat. Nu era nimic nesigur sau dubios în legătură cu acea minune. Nu a rămas nici o îndoială în mintea nimănui dacă a avut sau nu loc minunea cu adevărat – cum se întâmplă atât de des cu „minunile” forjate de unii vindecători ai zilelor noastre!

Îi găsim pe ucenici, în toată cartea *Faptele Apostolilor*, folosind Numele lui Isus iar și iar ca să îndepărteze fiecare obstacol din calea împlinirii scopurilor lui Dumnezeu. Ei cunoșteau cu adevărat ungera. Și de aceea *Faptele Apostolilor* se termină cu cuvintele „fără nici o piedică”. Porțile iadului nu puteau sta împotriva unei biserici atât de puternice.

Puterea învierii

Elisei despărțind apele Iordanului este o imagine a lucrării vieții care stăpânește și învinge moartea spirituală. În Biblie, apele Iordanului simbolizează moartea. Și de aceea despărțirea apelor este simbolul biruinței asupra morții.

În lucrarea de mai departe a lui Elisei, începând cu acest moment, îl găsim angajat iar și iar în aducerea vieții din moarte.

În Ierihon a adus viață într-un pământ neroditor. În Sunem, a adus viață într-un pântec sterp de femeie.

Mai târziu, a adus viață într-un copil mort. Altădată, a adus viață într-un vas cu mâncare otrăvitoare. A adus viață și în corpul care murea lent al generalului lepros.

Puterea lui Elisei niciodată nu dispărea. Chiar și după ce a fost mort și îngropat și corpul lui era descompus, când a fost aruncat în mormântul său un om mort, acesta a înviat! Aceasta a fost lucrarea lui Elisei – să aducă viața din moarte pe oriunde mergea. Acesta a fost rezultatul direct al ungerii lui.

Acesta este tipul de putere pe care îl aduce Duhul Sfânt – puterea aducerii vieții din moarte, puterea învierii. Aceasta este singura dovadă de negreșit a ungerii. Citim adeseori de această putere în Noul Testament.

Scriindu-le creștinilor efeseni, Pavel spune că rugăciunea lui pentru ei este să cunoască această putere. El continuă spunându-le că cea mai măreață manifestare a puterii lui Dumnezeu nu a fost în creație, nici în minunile înregistrate în Biblie, ci în învierea lui Hristos din morți (Efeseni 1:19-23). Scriindu-le creștinilor filipeni, Pavel le spune că dorința lui proprie este ca el să cunoască mai mult din această putere a învierii (Filipeni 3:10).

Sunt convis că aceasta este puterea despre care le-a vorbit Isus ucenicilor Lui că o vor primi, când Duhul Sfânt va veni peste ei (Faptele Apostolilor 1:8) – puterea învierii, puterea aducerii la viață din moartea spirituală.

Și Dumnezeu dorește să ne transmită aceasta și nouă.

Frați și surori, acesta este semnul ungerii. Nu o anume experiență, nu o declarație, ci *puterea de a aduce viață spirituală din morți oriunde mergem*. Împlinește oare lucrarea noastră acest lucru? Acesta este testul dacă avem sau nu ungera.

Cu toate acestea, așa de adesea creștinii, în loc să lucreze viața, lucrează moartea. Păgânii din țara noastră sunt de multe ori îndepărtați de Domnul în loc să fie atrași la El, datorită certurilor și conflictelor, lipsei integrității și a altor comportamente necreștine pe care le văd în viețile acelor care se declară a fi creștini născuți din nou. Câtă nevoie avem să ne smerim înaintea lui Dumnezeu și să cerem iertarea Lui pentru blamul adus asupra Numelui Său prin comportamentul nostru.

Să nu ne fâlim doar cu faptul că suntem „evangheliști”. Dacă nu suntem atenți, putem sfârși ca biserica din Sardes, având un nume că suntem vii, dar în realitate să fim morți (Apocalipsa 3:1).

Nu este suficient că declarația de credință pe care o semnăm și crezul pe care-l repetăm sunt sănătoase din punct de vedere Scriptural. Putem fi capabili să semnăm cea mai fundamentală declarație de credință. La fel poate și Diavolul! El cunoaște Biblia bine dar prin aceasta nu este modernist.

El este un fundamentalist total, cât de departe poate merge doctrina! De aceea nu este de nici un folos să ne încredem pe fundamentalismul nostru.

Doctrinile sunt importante. Dumnezeu a interzis ca eu să critic valoarea lor. Dar peste și dincolo de doctrină, lucrul care contează la Dumnezeu este dacă noi slujim sau nu vieții spirituale.

Apostolul Pavel putea spune că, prin ajutorul lui Dumnezeu, el era un slujitor destoinic al noului Legământ, păstorind viață spirituală (2 Corinteni 3:5,6). El nu s-a lăudat că era un fundamentalist. Nici nu vorbea doar de experiențele lui – fie despre cea de pe Drumul Damascului sau de cea de pe Strada Dreaptă. Nu. El a demonstrat realitatea credințelor sale fundamentale și a experiențelor lui spirituale prin aducerea de viață în mod constant în situațiile de moarte spirituală.

În viața lui Pavel, ca și în cea a lui Elisei, nu a fost nici o reducere a puterii. Nu s-a întâmplat nici o pierdere a ungerii în anii de pe urmă, așa cum pare să fie cazul multor slujitori ai lui Dumnezeu din zilele noastre. Pavel și Elisei n-au ajuns niciodată la un nivel la care, glorificarea a ceea ce Dumnezeu a făcut în zilele din trecut, să fie singurul lucru pe care-l mai puteau face. Ei au trăit tot timpul în mulțumirea *prezentă* a ungerii și în puterea lui Dumnezeu. Puterea lor spirituală în loc să pălească, *sporea* din ce în ce mai mult. *Pe măsura zilelor lor era și puterea lor*. Lumina lor strălucea din ce în ce mai luminos până la ziua perfectă. Ce mod binecuvântat de a trăi! Și totuși, aceasta este calea pe care Dumnezeu dorește ca toți copiii Lui să meargă (Proverbe 4:18).

Elisei a trăit în legătură continuă cu Dumnezeu și de aceea a fost capabil întotdeauna să aducă viața din moarte oriunde mergea. Și astfel oamenii veneau la el cu problemele și nevoile lor. El nu trebuia să meargă să caute o lucrare. El nu trebuia să meargă încolo și înapoi cerând oamenilor să-l sponsorizeze și să-l invite. Nu. Oportunitățile pentru lucrare veneau la el din abundență, fără nici un efort trupesc din partea lui.

Același lucru s-a întâmplat cu Ioan Botezătorul. Oamenii din Ierusalim și din toate ținuturile Iudeii și din toate regiunile dimprejurul Iordanului veneau de la distanțe depărtate ca să-l asculte – chiar dacă niciodată nu și-a făcut reclamă și niciodată nu a făcut o minune.

Acești oameni erau unși și ei trăiau constant sub ungeri. Acesta era secretul. Nimic altceva.

Dar dacă ungeria Duhului este așa de importantă, ce ce nu o oferă Dumnezeu tuturor copiilor Lui? Motivul este chiar acesta, că foarte puțini dintre ei sunt dispuși să plătească prețul pentru a o primi.

Au existat mai multe motive grație cărora Elisei a fost uns, și mă pot gândi la cel puțin trei dintre ele.

Setea

Nimeni nu se poate îndoii de faptul că Elisei era însetat după ungeri. El și-o dorea mai mult decât orice altceva în lume.

În 2 Împărați 2:1-10, citim cum l-a testat Ilie în acest punct. Mai întâi i-a spus să rămână la Ghilgal, în timp ce el urma să plece mai departe. Dar Elisei a refuzat să-l părăsească pe Ilie. Apoi Ilie l-a condus încă 15 mile în direcția vestică, la Betel, și apoi încă 12 mile înapoi în Ierihon și apoi încă 5 mile în direcția estică, spre Iordan, testându-i lui Elisei perseverența și seriozitatea în fiecare etapă.

În final, Ilie l-a întrebat dacă avea vreo dorință pe care el i-ar fi putut-o onora înainte de a pleca. Și Elisei i-a zis: „*(Doresc un singur lucru. De aceea te-am urmat tot acest timp. De aceea nu te-am putut părăsi, chiar când ai încercat să te descotorosești de mine.)* Te rog să fie peste mine o parte dublă din duhul tău!”

Elisei tânjea cu toată inima sa după ungere. Nu avea de gând să se mulțumească cu nimic mai puțin. Și a primit ceea ce a cerut.

Cred că Dumnezeu ne conduce adesea, așa cum l-a condus Ilie pe Elisei, să ne testeze, să vadă dacă avem de gând să ne mulțumim cu mai puțin decât ungerea totală cu Duhul Său Sfânt. Dacă intenționăm să ne mulțumim cu mai puțin, vom avea doar atât. Dumnezeu nu dă ungerea aceasta credinciosului mulțumit de sine, care se complace în starea în care este și care crede că poate merge înainte foarte bine fără ea.

Dar dacă realizăm că acesta este singurul lucru de care avem nevoie mai mult decât orice altceva, dacă, la fel ca Elisei, suntem dispuși să persistăm până când îl avem, și dacă, asemeni lui Iacov la Peniel, putem spune cu sinceritate: „Doamne, nu te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta cu această binecuvântare”, dacă tânjim și cerem această putere a Duhului Sfânt, atunci într-adevăr o vom primi. Atunci vom fi cu adevărat „Israel”, având putere cu Dumnezeu și cu oamenii.

Dumnezeu permite adeseori să vină în viețile noastre eșecul și frustrarea ca să ne arate cât de multă nevoie avem de această ungere. El caută să ne arate că, în ciuda faptului că suntem evanghelici în doctrină și suntem locuiți de Duhul Sfânt, avem încă nevoie să cunoaștem Duhul lui Dumnezeu stând peste noi în putere.

Nu este o chestiune ușoară să ai ungerea. Când Ilie l-a auzit pe Elisei, nu i-a spus ”Oh, ceea ce ai cerut este un lucru ușor. Îngenunchează numai aici și-mi voi pune mâinile peste capul tău și-l vei primi.” Nu. Ilie i-a spus lui Elisei: „Greu lucru ai cerut.” Da, este un lucru greu. Trebuie să plătim un preț pentru el. Trebuie să fim dispuși să renunțăm la toate din lume pentru el.

Trebuie să ne dorim ungerea mai mult decât orice altceva pe pământ – mai mult decât banii și confortul și plăcerea, și mai mult decât faima și popularitatea și chiar succesul în lucrarea creștină. Da, este într-adevăr un lucru greu. Dar aceasta este ceea ce presupune să însetezi. Când ajungem la acest nivel, putem merge la Isus să bem și, așa cum spune Scriptura, râuri de apă vie vor curge prin noi în multe direcții, aducând viață din moarte oriunde se revarsă (Ioan 7:37-39; Ezechiel 47:8, 9).

Dacă am primit ungerea, trebuie să fim atenți să n-o pierdem cu nici un preț. Putem s-o avem și apoi s-o pierdem, dacă nu suntem grijulii. Puțin să ne complacem în critică răutăcioasă sau în conversații nefolositoare sau în imaginații murdare, sau să nutrim mândrie ori vreo ranchiună în inimile noastre și ungerea dispare.

Apostolul Pavel spune în 1 Corinteni 9:27 că își ține mădulele trupului în disciplină severă, ca nu cumva după ce a predicat altora, el însuși să fie dezaprobat. N-am încetat niciodată să mă minunez cum puternicul apostol Pavel, după înființarea atâtor biserici, după înfăptuirea atâtor minuni și fiind atât de puternic folosit de Dumnezeu, să fie încă în pericol de a fi dezaprobat de

Dumnezeu, dacă ar fi fost neglijent cu mădularele trupului lui. Dacă e așa, oare noi unde ne aflăm?

Avem nevoie să ne rugăm continuu: „Doamne, orice altceva aș putea pierde în viață, dar nu mă lăsa niciodată să pierd ungera Ta.”

Puritatea motivului

O a doua cauză a ungerii lui Elisei a fost aceea că motivele lui erau pure. Slava lui Dumnezeu era singurul lui interes.

Acest lucru nu este menționat în multe cuvinte, dar devine foarte evident pe măsură ce citim povestea vieții lui. Nevoia era așa de mare în poporul lui Dumnezeu și blamarea Numelui lui Dumnezeu îl durea, așa cum îl duruse pe Ilie înaintea lui.

Și el tânjea să fie uns ca să împlinească o lucrare pentru Dumnezeu în acel ținut prin care să îndepărteze rușinea de pe Acel Nume glorios.

Motivele impure și centrate pe sine sunt adesea cauza datorită căreia copiii lui Dumnezeu nu sunt unși. Cei mai mulți creștini sunt fericiți dacă sunt drepti în exterior, dar Dumnezeu caută adevărul în părțile dinlăuntru. El vede dacă suntem preocupați de slava Lui sau de propria noastră slavă. El vede dacă blamarea Numelui Lui ne rănește sau nu. Dacă inimile noastre nu sunt împovărate și îndurerate când vedem Numele lui Dumnezeu blamat în țara noastră, în zilele noastre, atunci mă întreb dacă Dumnezeu ne va unge vreodată cât de cât.

În Ezechiel 9:1-6, citim cum Dumnezeu însemnează anumiți oameni ca fiind în mod deosebit ai Lui. Aceia pe care i-a însemnat erau cei care plâneau și gemeau la păcatele pe care le vedeau în poporul lui Dumnezeu. Aceștia constituie rămășița lui Dumnezeu și aceștia sunt cei pe care El îi unge – aceia ale căror inimi sunt preocupate de Numele Lui și care caută să-L glorifice numai pe El.

Nici o iubire pentru această lume

Un al treilea motiv pentru ungera lui Elisei a fost faptul că el nu nutrea nici un sentiment de iubire pentru această lume. Acest lucru a devenit evident în relația cu Naaman. Când acesta i-a oferit bani, el a refuzat să accepte vreo plată pentru minunea pe care o săvârșise.

Elisei nu avea nici un sentiment de iubire pentru această lume sau pentru bani. El nu a căutat câștigul personal în lucrarea Domnului.

Gehazi, pe de altă parte, ne oferă un contrast izbitor. El era asistentul lui Elisei, întocmai cum Elisei fusese pentru Ilie. Și dacă Elisei a putut primi o porție dublă din duhul lui Ilie și a continuat lucrarea lui Ilie, cu siguranță și Gehazi ar fi putut deveni capabil să primească duhul lui Elisei și să continue lucrarea lui Elisei.

Dar el nu a primit ungera. În schimb, a primit lepră. De ce? Pentru că Dumnezeu i-a văzut inima. În ciuda tuturor acelor aparențe exterioare de spiritualitate, exista adânc înrădăcinată în inima lui Ghehazi o dorință după câștigul personal. Poate că la început a intrat în lucrarea Domnului cu sinceritate, dar, foarte curând, a început să gândească în termenii avantajelor materiale. El a crezut că putea acumula atât bunăstare materială cât și ungera. Dar s-a înșelat. Mulți lucrători creștini fac aceeași greșală.

Fie ca Domnul să ne elibereze de vreo încercare de a folosi poziția noastră sau lucrarea noastră, din orice biserică sau instituție creștină, ca mijloc de câștig personal.

Un necredincios mi-a mărturisit odată observația lui potrivit căreia pare a fi chiar profitabil în zilele noastre să fii implicat în lucrarea creștină. Mi-a dat exemplul unui anumit lucrător creștin, care nu o dusesese așa de bine prin activitatea laică. Dar acum el avea din abundență. Primise o mulțime de bani din America. Și-a construit o casă mare pentru el însuși și acum trăia în mare lux. Și culmea tuturor acestora era că el se considera pe sine un evanghelic, având un loc asigurat în cer! Cu siguranță astfel de oameni nu-I slujesc deloc lui Dumnezeu.

Fraților, când lucrarea creștină ne aduce profit material, trebuie să ne examinăm viețile din nou să vedem dacă într-adevăr îl urmăm pe Isus. De obicei vom descoperi că nu.

Watchman Nee a spus că, dacă în umblarea noastră pentru Dumnezeu, nu este nici un cost implicat, nici un sacrificiu făcut, atunci trebuie să ne întrebăm serios dacă într-adevăr chemarea noastră a fost de la Dumnezeu.

Să ne întrebăm pe noi înșine dacă e vreun sentiment de iubire în inimile noastre pentru lume, pentru plăcerile, confortul și bogățiile ei. Dumnezeu nu ne poate unge dacă există așa ceva.

O rămășiță biruitoare

Astăzi Dumnezeu caută în țara noastră bărbați și femei pe care să-i poată unge cu Duhul Lui – o rămășiță care este dispusă să plătească prețul pentru a primi și păstra acea însărcinare cu putere.

Pentru noi, cei de astăzi, apele Iordanului simbolizează moartea spirituală care ne învăluie țara prin lucrarea puterilor întunericului. Dumnezeu caută o rămășiță biruitoare în poporul Lui care să pătrundă prin ea și să aducă viață din moarte. El caută oameni care vor folosi Numele Domnului Isus Hristos ca să pună pe fugă forțele vrăjmașului și care vor merge nestingheriți prin orice obstacol; oameni care vor face o cărare prin fiecare Iordan și care vor trasa o autostradă pentru Dumnezeul nostru în acest tărâm. Atunci vom vedea setea după reînviere în bisericile noastre, și păgânii vor ști că Domnul nostru Isus Hristos este Dumnezeul adevărat.

Ungerea singură poate sparge jugul vrăjmașului din țara noastră (Isaia 10:27).
Numele lui Isus ne-a fost încredințat. Dar oare avem noi ungera?

Oh, de-am înseta după puterea Duhului Sfânt în viața și în lucrarea noastră,
așa încât să-L putem slăvi pe Dumnezeu, să împlinim voia Lui și să aducem
împărăția Lui.

Fie ca El să găsească în mijlocul nostru mulți dispuși să plătească prețul pe
care-l presupune transformarea în oameni ai lui Dumnezeu, sfinți, smeriți și
unși.

Amin